

DOBOZI ESZTER

Adieu, fájdalom

DOBOZI ESZTER (1956) Kecskemét

Eldobom, akár a rongyot,
és mondom, adieu, fájdalom,
elintegetek, csak menj el,
holnap már nem leszel velem,
nem velem leszel, elkotródsz
valamerre messze, ördög
fiába bújssz, szétmállasz
talán egy porlepte sutban,
mint vedlett bőr, olyan leszel,
báb, melyből kiszállt a lepke,
elfelejtem szűrásaidat,
emlékeimből kihull
észveszejtő szaggatásod,
elengedem őt is, ki fáj
belőlem, mint nyútt gúnyát,
hajítom ki, s hagyom magam
így újjászülődni menten...

Vezeklőn

Égi akkumulátorom, ki fejtett le Rólad?
Rád csatlakozó kábeleimet ki tépte szét,
hogy testestül-lelkestül erőtlén roskadozzam?
Ki volt, aki közéd-közém tolult, hogy el nem ér
Hozzád egy sóhaj sem, imáim félbeszakadnak,
s nem jön se jel, nem jön a várton várt jó sugallat
sem, nem üzensz, csak a fájdalom küldözgeti rám
vérebeit, hogy marjanak, szaggassanak. Ki vámszedői az álomi s álmon inneni rémek?
Távoztasd el tőlem őket, vezeklőn így kérlek.

Mint aki hallgat

Ferenczy Károly: Napos délelőtt

Akkor még voltak ilyen délelőttök.
Akkor még volt fény, mely nem éget, táplál
csupán, megvilágít, míg árnyat szóttök
a tárgyak túlsó felén, ti, sugárkák.
Akkor még volt derű: nem kellett hozzá
semmi. Egy tálnyi gömbölyűség sárgán
s piros alma fenséges alkalommá
váltja mindazt, ami itt meglátható
a fehérló abroszon, s közben lombbá
tobzódja magát a zöld, és mint hajó,

úszik az abrosz síkjában madarat
 formázó árnyával a kancsó. A jó,
 mi létezhet, itt együtt van. S ide tart,
 ami szép. Asztalnál kerti szék. Kettő.
 Egy férfi: laza tartásban az alak –
 megdöntve kissé. Szemközt velünk egy nő.
 Háttal a férfi, de odafordulván
 félig a hölgyhöz. Kalapja, mint ernyő,
 félárnyékban tartja az arcot. Pusztán
 azért, hogy a szem zavartalan fusson
 a betűsoron. Percét meg nem unván
 e könnyű jelenésnek talán ujjong,
 mert a dal most fölizzik a kezében
 tartott könyvben. A varázs ki ne hunyjon,
 a lapok, mint a nap, olyan fehéren
 világítanak. A női arc talán
 távolba merítkezik, talán réved.
 Egyik kéz a karfán, másik áll alá
 támasztva. Mint aki hallgat. A teste
 nyakáig, a csuklóig – s a szoknya bár
 nem látható –, a bokáig lefedve,
 mégis tárva, s készen arra: átfolyjon
 rajt a szó, a szó, a szó! S csak a csipke,
 a ruhaujj lobogása, a fodrok
 jelzik finom rezgését levegőnek,
 az élő tűznek, mely a mondatokból
 megképződik...

TURCSÁNYI ANTAL, Ajándékozó, 1993